

SIEGFRIED:

Ny legende om general Ruge i krigsfangenskapet

Ambassadør Peter Anker forteller om da han misbrukte Røde Kors til å hjelpe fanger under fluktforsøk

Ambassadør Peter Anker kom til å tenke på noe.

I alt det meningsløse oppstyret omkring general Ruges navn som Sverre Hartmanns artikkelserie, og senere bok, vakte skjært det i virkeligheten jo ikke dreiet seg om et angrep på Ruge, men på «retts» oppgjøret, var det som kjent mange som følte seg kallet til å ta den døde forsvarssjef fra den gang i forsvar. Og her tenker vi da ikke bare på de gamle offiserer i kretsen om Ruge, som på sett og vis var parter i saken ettersom de jo var med på alt det Ruge kritiseres for, men for eksempel på ambassadør Peter Anker, som under annen verdenskrig virket for det internasjonale Røde kors og herunder kom i kontakt med nordmenn i tysk krigsfangenskap.

Ambassadøren har gitt lyd fra seg både i pressen og i et foredrag i Oslo Militære Samfund ifjor høst. Foredraget er gjengitt i siste nummer av Militært Tidsskrift og byr på interessante opplysninger.

Først og fremst avslører ambassadøren at han misbrukte sin stilling som representant for Det internasjonale Røde Kors (IRK). Da Norge ble trukket med i krigen takket være Englands aksjon mot vårt land, hadde Anker tjenestefrihet fra det norske UD for å tjenestegjøre i Folkeforbundets sekretariat. Dette forbund, som spilte så ynkelig fallit, ble naturligvis sterkt redusert da verdenskrigen tok til og funksjonærstaben ble skåret ned, men 10 % av de an-

satte fikk lov til å fortsette inntil videre, blant dem Anker. Etterhvert gled han over til å bli representant for IRK og satte seg, prisverdig nok, til hovedoppgave å virke til beste for de nordmenn som var havnet i tysk krigsfangenskap, deriblant først og fremst general Ruge, den norske forsvarssjefen som på sine offiserer å avgi æresord på ikke å kjempe mot Tyskland for verdenskrigens varighet — forøvrig overensstemmende med hva avtalen i Trondheim bestemte — mens han selv, og da som eneste norske offiser gikk i tysk krigsfangenskap.

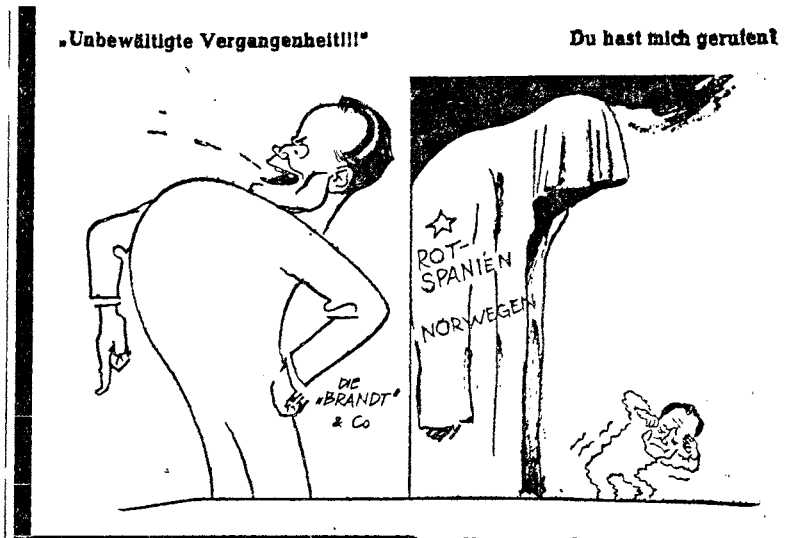
IRK-mannen Anker, som representant for IRK og som ble akseptert av Tyskland som slik representant fordi Norge som stat jo ikke lenger var krigsdeltager, tok seg straks varmt av general Ruge. Ingen har naturligvis noe å bemerke til det. Men det kan være adskillig å bemerke til det ambassadør Anker nå avslører: at han misbrukte den tillit som ble vist ham og dermed også kan ha bragt Røde Kors' virke i fare i en eventuell kommende krig. Forøvrig på samme måte som man i det okkuperte Norge misbrukte sykehus, kirker og Røde Kors-tegn til illegalt arbeide.

Den legendariske general Ruge tar avskjed med den flyktende Trygve Lie kort før han avslutter Norges krig.

Det ambassadør Anker gjorde var å benytte den adgang han hadde til å kommunisere med general Ruge til å medvirke aktivt under forberedelsene til et fluktforsøk.

Saken er vel den at general Ruge, som ble anbragt sammen med en rekke av «de hårde» franske generaler, som soknet til de Gaulle og ikke ville bøye seg for den lovlige franske regjeringens krigs avslutning, nok begynte å gruble litt over sin egen stilling etter at han på vegne av Norge hadde avsluttet Norges krig. Ruges store skrekk, Sovjet, var jo nå kommet med på «den ret-

te siden». Og han følte vel kanskje under trykket av denne franske «fortsatte krigs» ånd at han, som ikke hadde gitt noe æresord nok også burde gjøre noe. Han fant ut at han, i likhet med hva de franske generaler of-

(Forts. side 2)

«Pappa Ashton» som «quislingjeger»

Og var som okkupasjonsoffiser med på folkerettsbrudd

Hver uke sitter norske fjernsynsseere med tåredryppende øyne og følger serien med den ufysiske familie Ashton. Etter vår oppfatning skal man lete lenge for å finne en slik samling usympatiske personer samlet på ett Brett i en og samme familie, men det får nå stå som en rent personlig vurdering. Det vi vil sette fingeren på idag er at «Pappa Ashton» har opptrådt i Norge tidligere og da i en helt annen egenskap.

ALLERS bringer i sitt nr. 3 i 1972 en stor illustrert artikkel om denne Pappa Ashtons «dramatiske dager i Frigjørings-Norge.» Skuespillerens virkelige navn er Colin Douglas og som tekst til et bilde av ham skriver bladet: «En av våre hovedoppgaver i Norge var å jakte på quislinger, sier eks-kaptein Colin Douglas.»

Bladet møtte Colin Douglas sammen med tre andre medlemmer av Ashton-familien under en sammenkomst hos Erik Bye, som jo forøvrig i henhold til egen beretning i en bok medvirket aktivt i en annen form for «jakt» på quislinger. Men, la bladet selv berette:

«Hva gjorde De egentlig i Norge?

«Pappa Ashton» fra TV minnes sin «jakt på quislinger»

— Jeg hadde kapteins rang og skulle være adjutant til sjefen for de flybårne engelske divisjonene. Sammen med en kamerat skulle jeg være den første som «inntok» Oslo. — —

Han beskriver så hvorledes de kom seg inn til Oslo, velvillig hjulpet av tyske soldater:

«De vi spurte om veien — de var kanskje like lettet som de fleste nordmenn over at det endelig var slutt.

Her fikk da bladet stikkordet til litt ny hets:

«De fleste nordmenn?

— Jeg må bruke det uttrykket, dessverre — fordi en av våre hovedoppgaver i Norge var å jakte på 'quislinger'. Ved siden av å være polititropper, skulle

Willy Brandt er en omstridt person i Vest-Tyskland og er et yndet objekt for karikaturtegnere. Her er en prøve. I den senere tid er det spesielt hans «østpolitikk» som har vakt strid. I en artikkel på side 5 pekes det på at selv om Brandt jo har en svært rød fortid, så er det en av hans nærmeste menn som har en enda rødere. Og spørsmålet er da: Er «østpolitikken» i virkeligheten Brandts, eller er den kanskje heller Wehners?

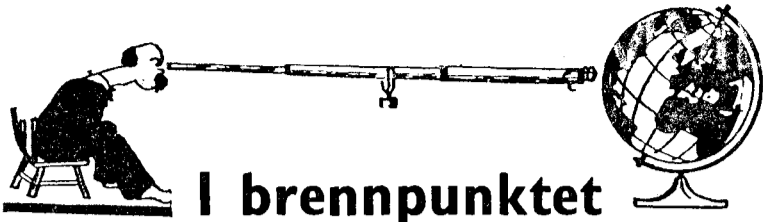
GUDEBILDET CHURCHILL er etter hva en artikkelforfatter på side 5 hevder, i likhet med det gudebilde Olav den Hellige knuste, fullt av rotter og mus. I virkeligheten er han en av verdenskrigens store krigsforbrytere.

LIKVIDERINGENE Beretningen om det bestialske mord på Elsa Kristoffersen avsluttes i dette nummer. Se side 5.

ELLERS behandles det forestående presidentvalg i USA på side 2 (I brennpunktet), og Lederen på side 3 behandler meningenenes «statussymboler». Vi nevner ellers en artikkel av våre gamle medarbeidere Olaf Holm på side 3 og ungdomsstoff som vanlig på side 4.

vi også gå manngard fra Oslo over fjellet til Bergen for å røyke ut nazistene. Det er en av de verste menneskelige oppgaver jeg har hatt i mitt liv. Sammen med en gruppe nordmenn trålet vi bygd etter bygd — men vi hadde en jobb å gjøre. Og den ble gjort, sier Colin Douglas.»

Så langt beretningen om «Pappa Ashtons» første innsats i Norge, som altså bestod i som okkupert å drive en ulovlig og folkerettstridig (Forts. side 7)

I brennpunktet

Den amerikanske utenriks-politikken — og innenriks-politikken også for den saks skyld — kan forekomme en forvirret og uforståelig selv mellom presidentvalgene. Og i de år det finner slike valg sted går det over alle forståelige grenser. Baksiden av den demokratiske medaljen vises ingen steder så tydelig da som i USA, landet som demonstrerer mot sine egne kriger, landet som synes å svaie viljeløst for alle vinde fra de fast organiserte velgergrupper: negre, jøder og polakker, for bare å nevne noen. Og bakom alt dette alle de mektige krefter som driver et slags eget politisk spill: Pentagon, Secret Service, storkapitalister og uansvarlige presidentrådgivere i konkurranse med utenriksdepartementet.

Så dagens amerikanske president er en politiker som i sannhet går på gummisåler inntil valget i november er vel over. Og ingen kan forutsi de merkelige krumspring han og dermed USA måtte foreta under presset av alt dette.

Presidentvalget i USA kommende november måned er altså en affære som i aller høyeste grad vedrører hele verden eftersom USA jo fremdeles er noe av en supermakt. La oss da se litt på forgrunnsfigurene i denne kamp om velgernes og pressgruppene's gunst.

På republikansk side finnes det ingen motkandidat til Nixon, som forøvrig også vil beholde sin omstridte konservative vicepresident Agnew. Man har jo i den der til innrettede presse — hvilket vil si så å si hele den norske dagspresse — fremstillet Agnew som noe av et antidemokratisk uhyre — en slags ny McCarthy-utgave. Det faktiske forhold er imidlertid at Agnew er en dynamisk, kraftfull og grunnherdig mann, og særlig det siste er jo ikke så helt alminnelig i amerikansk politikk. Han sa derfor det som så mange mener, at amerikansk presse og kringkasting ble dirigert av venstre-radikale krefter, noe som ble tatt meget unødig opp og som satte ham på svartelisten hos pressen også i Europa, hvor man jo rammes av kritikken i høy grad.

Men er stillingen klar for såvidt angår republikanernes kandidater, så er den desto mere uklart når det gjelder demokratenes. For

der har det meldt seg et utall av kandidater, til og med «rasehetseren» Wallace fra sørstatene ønsker å bli demokratisk presidentkandidat etter at han sist mislykkes med eget parti. Noen sjanse til å bli det har han dog ikke.

Den mystiske figur bak det hele i denne leir er nok Edward Kennedy. Riktignok har han sagt at han ikke er kandidat til presidentvervet, men hans politiske opptreden i den senere tid synes å peke i en annen retning. Han spiller opp for de venstreradikale med hele det politiske orkester. Og han har jo også en spesiell appell i disse kretser, dels på grunn av navnet, dels på grunn av sitt gode utseende, og dels er han trass i alt forholdsvis akseptabel også for høyre fløy i det demokratiske parti. Dertil kommer da at han legger spesielt an på å samle stemmer hos negre, jøder og lignende pressgrupper.

Felles for alle de demokratiske kandidater, bortsett fra den 59 år gamle senator Henry M. Jackson, er at de krever øyeblikkelig og betingelsesløs tilbaketreking av amerikanske tropper fra Vietnam. Hva Jackson angår, så understøtter han alle militære forsvarsforanstaltninger, logisk nok eftersom han også krever øket hjelp til Israel.

Selv om Jackson altså har støtte hos visse jødiske grupperinger i USA, fra visse fagforeningskretser m.v., så er han vel neppe noen seriøs kandidat. Det samme gjelder vel senator Eugene McCarthy, hvis understøttere nærmest må henregnes til «de forrykte venstre». Noe lignende må man vel kunne si om senator George McGovern, som også vil redusere USA's militære engasjement i Europa.

En mere alvorlig kandidat er da naturligvis senator Humphrey, som jo var demokratisk kandidat ved valget i 1968. Også han er utpreget venstreradikal, men er likevel ikke populær hos partiets venstre fløy. Dels breibder man ham at han ikke motsatte seg president Johnsons Vietnam-engasjement dengang han var vicepresident, og dels er det naturligvis ingen anbefaling for en presidentkandidat å ha tapt valget én gang. Nixon er her faktisk unntagelsen som bekrefter reglen.

(Forts. side 3)

Minister Skarphagen in memoriam

Det tynnes i rekken nå av Quislings ministre fra okkupasjonstiden, disse uredde og hederlige menn som satte liv og rykte på spill for å holde en norsk administrasjon gående og for å kunne forsvare legale norske interesser overfor okkupasjonsmakten, som naturligvis så på forholdene ut fra Tysklands krigsbehov. Ved nyttårs-skiftet gikk også minister Hans Skarphagen bort.

Riktignok hørte Skarphagen hjemme blant de gamle NS-medlemmer fra lenge før annen verdenskrig, men han eksponerte seg aldri som politiker. Det var som den dyktige og samvittighetsfulle fagmann han gjorde sin innsats — også da han etterfulgte Hustad som sjef for Arbeidsdepartementet i 1944.

Skarphagen hadde en meget allsidig teknisk utdanning. Etter først å ha tatt eksamen ved den mekaniske avdeling ved Skiensfjordens mek. Fagskole, fullførte han sin teoretiske utdanning ved eksamen i elektroteknikk ved den tekniske høyskole i Karlsruhe. Sin diplomeksamen her tok han i 1915.

Da han kom tilbake til Norge arbeidet han ved forskjellige bedrifter til han i 1921 ble leder av Vardal komm. Elektrisitetsverk, som han i løpet av kort tid bragte på fote igjen. Høsten 1926 ble han ansatt av den irske regjering for å tilse utbyggingsarbeidene i anledning elektrifiseringen av Irland. Da anlegget var ferdig sommeren 1930 reiste han hjem til Norge igjen og fikk ansettelse som overingeniør i A/S Elektrisk Bureau, som han reorganiserte.

I årenes løp hadde han også forskjellige konsultative oppdrag fra industrielle bedrifter og deltok i en rekke internasjonale konferanser, slik at han stod vel rustet da

(Forts. side 3)

NY LEGENDE — —

(forts. fra side 1)

te forsøkte på, burde gjøre et fluktforsøk for eventuelt å komme seg over til England hvor eksilfolkene drev sin private krig — i britiske uniformer.

Og så henvendte han seg da til Anker om hjelp til dette foretagende. Og nordmannen Peter Anker lot seg forlede til å misbruke den tillit som ble vist ham og smuglet som IRK-representant inn hjelpemidler Ruge trengte til sitt fluktforsøk. Nå viste det seg at det ikke ble noe av forsøket eftersom et nytt fluktforsøk av en fransk general ble oppdaget og den tyske kontroll sterkt skjerpet. Generalene, deriblant Ruge, ble flyttet til en fangeleir langt østpå.

Hvis det Anker nå beretter er overensstemmende med de faktiske forhold, må jo general Ruge etterhvert ha blitt nokså forvirret med hensyn til om det var norsk statskrig eller ikke. Selv hadde han jo erklært den for avsluttet, men han fikk høre, bl.a. vel gjennom Anker, at eksilfolkene med Kongen i spissen, nå doserte noe annet.

En av de franske generaler var blitt syk og ble derfor sendt hjem til et fransk sykehus — generøst nok av tyskerne får en vel si. Denne general hadde med seg et budskap fra Ruge til Anker. Sistnevnte oppsøkte generalen på sykehuset i Lyon og beretter herom.

«Kort fortalt, dreiet det seg i raliteten om et budskap til Kongen og regjeringen: Ruge var i tvil og ville gjerne ha et råd eller direktiv. Skulle han fortsette fangenskapet, som han visste hadde en viss psykologisk, politisk og symbolsk betydning ved å markere den fortsatte krigstilstand — eller skulle han prøve å flykte for å komme til England — hvilket han selv foretrakk, men i så fall ønsket han på forhånd en slags moralsk bemyndigelse fra Kongen og regjeringen.»

For oss lyder dette som det rene galematias. For det måtte da langt heller vise at det var «fortsatt krigstilstand» hvis den opprinnelige norske forsvarssjefen stakk av fra tysk krigsfangenskap og trådte frem i England som lederen av denne «fortsatte krig». Forøvrig burde han vel alt fra starten av ha overtatt denne lederstillingen ved å følge med til England istedenfor å la seg putte i krigsfangenskap.

Vi er stygt redd for at ambassadør Anker har fått den norske legenden så på hjernen at han kan være utsatt for en erindringsforskyvning når det gjelder Ruges syn

dengang. Han spurte vel kanskje heller om det virkelig var så at man mente at Norges krig fortsatte etter at han som forsvarssjef på regjeringens ordre hadde avsluttet den? Og antydnet at han ville stikke av for å få saken oppklart i London.

Det lyder jo iallfall selv av det Anker nå beretter som om Ruge fant spørsmålet om den fortsatte krig så tvilsomt at det var nødvendig å markere det — forøvrig så sent som i 1942 — på den høyst tvilsomme måte ikke å stikke av.

Eksilregjeringen mente han burde stikke av og denne beskjeden gikk da videre til Ruge via Peter Anker, IRK-representanten. Men forsøket måtte altså som nevnt avlyses.

Efterhvert havnet det som kjent en rekke norske offiserer i tysk krigsfangenskap. Så mange av dem brøt sitt æresord at tyskerne tilslutt fant å måtte sette dem i det krigsfangenskap de hadde fridd seg fra ved å avgi æresordet. Medvirkende var naturligvis også tysk frykt for et alliert invasjonforsøk i Norge, en frykt som kanskje var naturlig etter de britiske commandoraid's nordpå, hvor nordmenn som britiske frivillige deltok.

Det er ikke tvil om at ambassadør Peter Anker gjorde en stor og betydningsfull innsats for de norske offiserer i tysk krigsfangenskap og for andre nordmenn, der som britiske frivillige, i britiske uniformer, havnet i tyske krigsfangeleire og fikk vanlige krigsfangebehandling. Vi kritiserer naturligvis ingeniende det — så ganske tvert om. For æres den som æres bør. Men Peter Anker satte på den annen side både denne nødvendige hjelpeaksjon fra IRK's side og for den saks skyld hele IRK's virke både i den pågående og i fremtidige kriger i fare ved å misbruke organisasjonen til ulovlig formidling mellom krigsfanger og politiske organer i deres hjemland, for ikke å snakke om ved direkte å smugle inn hjelpemidler til fluktforsøk i Røde Kors-forsendelser.

Og vi finner det jo også noe påfallende at ambassadør Anker har fått det så travelt nettopp nå med å fortelle allverden at general Ruge var så oppsatt på å «fortsette krigen» at det tilsynelatende gikk helt rundt for ham da også. Som det i tilfelle må ha gjort da han lot slutte en militæravtale med Tyskland om forsvar av Finnmark 11. april 1940. Jfr. Sverre Hartmann.

*

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

«STATUSSYMBOLER»

Vi leser i dagspressen at folk kjøper mere og mere på avbetaling. De kjøper så meget at de nesten ikke har råd til å spise lenger — iallfall ikke annet enn fiskeboller, skal en tro pressen, noe en forøvrig avgjort ikke alltid bør gjøre. Noen av avisene har foretatt en rundspørring i forbindelse med avbetalingshandlen og det er svært mange av de spurte som peker på at folk kjøper over evne ting som først og fremst er «statussymboler».

Men, hvorfor skal man bruke så fine ord på det som i virkeligheten bare er sauementalitet? Det som er det virkelige forhold er jo at folk er så livende redde for ikke å være nøyaktig lik — like bra og for den saks skyld like dårlig som nabosauen.

Og det gjelder jo ikke bare anskaffelse av ting en har liten bruk for og liten råd til. Det gjelder også for eksempel ungdommens vaner, eller skal vi kanskje heller si uvaner. Pressen gjør jo en stor affære av den infantile etterapelsestrang og frykt for å være «annerledes» som lar en stor del av de unge gro ned i hår, skjegg, møkk og lus og får dem til å kle seg som om livet bare var en maskerade. Det er en form for «protest», forkynner presseknektene, og får de ungdommelige aper til å føle seg betydningsfulle.

En lignende form for «statussymboler» finner en også når det gjelder tro og meninger. Det er nøye bestemt i den norske saueverden hva en god sau har lov til å mene og tro for ikke å bli utstøtt av flokken. Og noe lignende gjelder vel for den saks skyld i hele det dekadente Vesten, for etterapelsestrangen finner sin vei over alle grenser.

Som våre lesere vet bedre enn noen andre, så er grunnvollen i denne saueverden først og fremst krigspropagandaen og historielegenden en har bygget opp på alt det løgn og fanteri en fór med dengang. Våg ikke å tre utenfor denne sirkel hvis du vil være en god sau i sauelandet Norge! Da setter en seg utenfor det «gode selskap», da hører en hjemme blant mistenkelige individer. Da er en «fascist» eller til og med «nynazist».

Og når denne meningsterror har pågått i et kvart århundre og mere enn det, så er det kanskje heller ikke så rart at selv domfelte NS-folk, ofte presset av uforstående familie, deltar i denne jakt på meningenes «statussymboler» og svikter sin soleklare plikt både til å stå opp og kjempe for menings- og tankefrihet og til å renvaske seg selv og det de sto for. Vi kan naturligvis forstå en slik menneskelig svakhet, men vi kan ikke få oss til å si at den er rosverdig.

Ellers går jo ensrettingen og innsauingen videre enn dette. Det er ikke bare når man opponerer mot legenden og åpenbar historieforfalskning terroren setter inn i alle sine mer og mindre subtile former. Vel lever vi i et ensrettet liberal-kapitalistisk samfund som snorker seg frem i egen kjedsommelig selvgodhet og som derfor naturlig nok føler ubehag ved andre meninger. Men det pussige er at allehånde venstreradikale avvikelser, helt ut i anarki og revolusjonær vold, godtas og drøftes alvorlig i dagspressen. Det er bare én ting man ikke har lov til å være i dette land og i hele den vestlige verden: nasjonal i ordets egentlige betydning. Og med det mener vi ikke den kvasinajonaliteten som Høyre bærer til skue ved festlige anledninger, mens det går i spissen sammen med Arbeiderpartiet når det gjelder å sjakre bort vår selvstendighet til storkapitalen. Heller ikke den nasjonalitet som Senterpartiet etter enkeltes mening representerer, men som til syv-

I brennpunktet

(Forts. fra side 2)

Så har som kjent den tidligere republikaner, borgermester John V. Lindsay i New York meldt seg som demokratisk presidentkandidat. Denne partiveksling av rent opportunistiske grunner styrker neppe hans kandidatur selv om han forsøker å bortforklare den.

En kandidat som kanskje i første omgang seiler opp som favoritt er nok senator Edmund Muskie, som er av polsk herkomst. Han er ikke belastet med noe tidligere tap, slik som Humprey, og han har ikke som Kennedy et skjelett i skapet. Med dette siste sikter vi til Kennedys affære med den unge dame som druknet uten at ledsageren Kennedy gjorde noe fornuftig for å redde henne, en affære som knapt tåler dagens fulle lys. Og som stekker Kennedys politiske vinger.

Det er nok grunn til å tro at Muskie vil vinne den demokratiske nominasjon, hvis det da ikke inntreer en dramatisk utvikling til gunst for Kennedy. Det er forøvrig dem som mener at Muskie egentlig opptrer på vegne av Kennedy, som en slags forridder, og at han i siste øyeblikk vil overdra kandidaturet til Kennedy.

Om Nixons sjanser til å bli gjenvalgt er det vanskelig å si noe bestemt. Han har sikkerlig vunnet goodwill ved å trekke så mange soldater tilbake fra Vietnam, og kanskje også med Kina-tilnærmingen, men til syvende og sist er det kanskje også her økonomiske faktorer som vil avgjøre det hele. «Mannen i gata» har bare ett, ganske enkelt, barometer, tallet på arbeidsløse. Et høyt tall når valget foregår kan koste Nixon presidentskapet. Noen mener nøyaktig å kunne peke på faregrensen: 5 millioner arbeidsløse. Politicus

ende og sist kan måles i melkepris og andre materielle verdier.

Derfor faller da også så mange av dette blads lesere mellom alle de stoler som finnes. De gjør seg helt umulige i saueverden, dels ved ikke å tro på legenden, historieforfalskningen og Norges «fortsatte krig», og dels ved dette at de har hatt og har et ekte nasjonalt og derfor nærmest forbrytersk sinnelag.

Men trass i at vi ikke streber etter denslags meningenes «statussymboler», så er vi faktisk så forvorpne at vi har det godt med oss selv likevel. For når alt kommer til alt, så er frihet til å tenke og å mene, frihet til å være norske nasjonalister, mere verd enn å få dilte med bak-erst i saueflokkene.

SERVIL OG SERVIL

I.

Man ser ofte i norske aviser hånlig utfall mot Sverige for servilitet overfor naboen hinsides Østersjøen. Man burde vel gå litt stillere i dørene — kanskje endog bruke feiekosten.

II.

Som kjent tillot Sverige fri gjennomgang for en tysk hæravdeling til Nord-Norge til sikring mot mulig russisk innmarsj der. Svenskene har nylig vist det moralske mot å vedkjenne seg dette brudd på nøytraliteten. Det burde etter gjeldende oppfatninger hertillands være fulgt av et «retts»oppgjør; men så langt går ikke den angivelige servilitet i Sverige.

III.

Danmark lot tyskerne få fri gjennommarsj for sin okkupasjon av Norge. Det var kunngjort år i forveien av statsminister Stauning gjennom hans bekjente tale i Lund, «at Norge måtte ikke regne med at Danmark ville være vakthund mot syd.» En avtale herom er åpenbart inngått i Rostock. Den har danskene hittil ikke kunnet mobilisere det fornødne moralske mot til å vedkjenne seg. Selv norske «patrioter» må vel kunne greie å begripe, at selv en beskjedne, men alvorlig ment motstand med et døgn forsinkelse tilfølge ville ha forspilt det overraskende moment og dermed umuliggjort hele tiltaket. Det ville ikke blitt noe av.

Dødsfall

(Forts. fra side 2)

han i 1936 ble professor i maskinteknisk fabrikkdrift og verktøymaskiner ved Norges Tekniske Høyskole.

I 1940/41 ble han så generaldirektør i Vassdrags- og Elektrisitetsvesnet, en stilling han innehadde inntil han overtok som minister da Tormod Hustad i 1944 forlot Arbeidsdepartementet for å overta stillingen som stempletpapirforvalter.

For denne rent faglige innsats til beste for landet ble Skarphagen belønnet med mange års innesperring, og da han slapp ut igjen arbeidet han som konsulent innen sitt gamle fagområde. For den faglige ekspertise kunne jo ingen særdomstol ta fra ham hvor gjerne den vel enn ville.

Skarphagen bevarte sitt gode humør gjennom alle tilskikkelser og gjennom all meningsløs urett, og elskverdigg og omgjengelig som han var, var han da også aktet

IV.

I Norge? Sov man på Victoria Terrasse på tross av meldingene fra Berlin om hva som var igjære? Neppe! Ihvertfall sov ikke generalstabssjefen og kommanderende general. De krevet mobilisering, men ble avvist.

Det er etterhånden kommet for dagen, at det tross erklæring om nøytralitet foregikk samarbeide og forbedelse til okkupasjon vestfra. Detaljene er vel nu kjent. Det kan være nok å peke på sabotasjen av regjeringens og Stortingets enstemmige beslutning om å søke en okkupasjonsavtale i likhet med Danmarks.

V.

Hva fulgte hertillands etter okkupasjonens slutt? Et «retts»oppgjør etter Moskvas krav, formidlet av to «patrioter» av Kains og Karks etterslekt, utelukken- de rettet mot anti-kommunister. Det er som kjent norgesrekord i rettsløshet. Det er vel også verdensrekord i servilitet.

VI.

Den for tiden påberopte suverenitet er forlenget gått tapt. Men det er heldig at russerne ligger og roter i fjordene våre. Det har vekket en smule ettertanke med hensyn til planene på den kant, i hvertfall utenfor politikernes kred, for ikke å tale om utenlands.

Olaf Holm

og avholdt av alle som kom i kontakt med ham.

En hedersmann av den gamle skole har gått i sin grav og vi lyser fred over hans minne. O.M.

*

Vår avdøde venn Karl Aagaard Østvig's elskelige østerrikske hustru, Maria Rajdl er død, 72 år gammel. Hun var, som våre lesere nok vil vite, en av sangens store verdensstjerner i sine yngre dager, og fremdeles lever hennes navn i minnet i musikkbyen Wien. Hun har sunget operapartier så å si verden over, bl. a. også i USA. Da hun ble gift med den, også berømte, norske tenor Karl Aagaard Østvig flyttet hun til Norge med sin mann i 1932 og det ble da mere eller mindre slutt på hennes karriere, operaløs som Oslo jo var. Hun opptrådte dog leilighetsvis ved operaforestillinger på Nationalteatret. Som musikkpedagog virket hun imidlertid til gavn og berikelse for norsk musikkliv. I en nekrolog i Aftenposten heter det at hun var en fin kunstner og et edelt menneske, og det er det vel nå knapt noen som vil protestere mot.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

Redaktørskifte for Ungdomssiden

Ungdomssidens redaktør Per Borge har fått sin tid så sterkt beslaglagt at han mener han ikke kan utføre sitt arbeide på en forsvarlig måte. Han fratrer derfor som redaktør av Ungdomssiden fra neste nummer av. Hans etterfølger blir Erik Rune Hansen, som våre lesere vil vite har skrevet endel artikler her i bladet tidligere. Han vil være å treffe i redaksjonen hver torsdag fra kl. 16 til 17.

Vi benytter anledningen til å takke Borge for hans innsats for bladet og håper å kunne bevare kontakten med ham også i tiden fremover.

Danmarks Nationalsocialistiske Ungdom (D.N.S.U.)

Hvis leder er den unge student H. Riis-Knudsen melder om stor fremgang siden starten i august 1970. Fra å være en beskjedne studiekubb for unge mennesker, står bevegelsen idag som Danmarks aktive nasjonal-sosialistiske kamporganisasjon med et regulært politisk siktemål. Det anføres derfor i et opprop fra lederen at det nå gjelder å få bygget opp organisasjonen over hele landet, idet det hele har tatt slike dimensjoner at det ikke lenger lar seg styre sentralt.

Man planlegger også i dette år en rekke offentlige møter for å gjøre folk kjent med de politiske ideer man går inn for. Det første av slike møter ble holdt 30. januar. Av frykt for uroligheter var adgangen til møtet regulert slik at man på forhånd måtte skaffe seg adgangskort, men det kunne altså alle få med en viss kontroll. Møtestedet ble først gjort kjent senere for dem som meldte seg som deltagere.

Hippie-ønsker

Man har hørt at tusenvis av europeiske og amerikanske hippie har innvært en idyllisk øy, Lamu, i Kenya. Etter at hippiene kom dit har det bare vært bråk og spetakkel. Myndighetene der har mer bein i nesa enn de norske. De har gitt utvetydig

klar beskjed om at hippiene har å forlate øye øyeblikkelig. Hippienes misbruk av narkotiske midler har en dårlig innflytelse på barna på øya. Akk ja, man må reise langt for å få bekreftelser på narkotikaens nedbrytende virkning på barn. Dette er

kanskje en av årsakene til at Tyrkia sammen med andre u-land har innført dødsstraff for å være i besiddelse av narkotika i den hensikt å tjene penger. Man skjønner godt at myndighetene i i-land har et annet syn på saken!

Nasjonal Ungdomsfylking

har i det siste lagt en prisverdig aktivitet for dagen og synes å være i en rask utvikling. I organisasjonens BULLETIN nr. 1 for 1972 leser vi således at det i disse dager foregår en etablering av lokalforeninger rundt omkring i landet, bl.a. i Volda, Brønnøysund og Leknes.

I det politiske klima som hersker i Norge for tiden er det naturligvis ingen lett oppgave å delta i oppbyggingen av en slik nasjonal organisasjon. Det heter da også i BULLETINEN at «Den ensrettede norske presse kommer i tiden fremover til å rase mot «nyfascisme», «rasehatere», «fanatikere» og hva de ellers finner på av skjellsord. Det vil kreves meget mot og sikre kunnskaper for å stå i mot flommen av angrep og mistenkeliggjøring. Vi må holde ut som fortropp i en naturnødvendig kamp for et annet og edlere samfunn. Det norske folk trenger en livvakt, det trenger NASJONAL UNGDOMSFYLKING.»

Man ser også tydeligvis optimistisk på utsiktene. «Ungdom i arbeid og ungdom under utdanning er i oppbrudd mot den dekadente evneløshet vi er omgitt av.» — «Uredde og intelligente mennesker er for lengst gått trett av liberaldemokratiets manglende evne til å løse vår tids fundamentale problemer. Og de har innsett at alle former for marxisme og maoisme representerer blindgater, bare interessante som eksempler på kvasi-religiøs fanatisme og aggresjon. En virkelig revolusjonær holdning i dagens samfunn er den som våger å gå til felts mot en tidsånd som klammer seg til klisjeer om «fremskritt», «likhet» og «internasjonal solidaritet». Vi tror at 1972 vil bli året da en nasjonalrevolusjonær tenkemåte for alvor begynner å gjøre seg gjeldende i brede

masser av norsk ungdom.»

Vi har tidligere omtalt det nasjonale MANIFEST som NUF sendte ut for en tid siden. BULLETINEN peker på at det har kommet endel reaksjoner fra mottagerne og slår fast at det nok er rimelig at det kan ha oppstått uklarhet på grunn av manifestets sammentrengte form. Imidlertid vil det senere bli utformet et mer presist og utdypende programskrift, hvor man også vil ta hensyn til den velfunderte kritikk som er innkommet. Man slår imidlertid allerede nå fast at man absolutt ikke har som siktemål å kopiere partipolitikernes alt-etende mammut-programmer.

Av andre ting av interesse i BULLETINEN nevner vi at det bebudes et nytt skrift av lektor Olav Hoaas. Det skal hete «Tilbake til naturen» og er mindre omfangsrikt enn de foregående — noe som vel ikke skader hvis det skal nå fram til et bredere publikum. NUF identifiserer seg ikke helt med alt lektor Hoaas legger fram i sine skrifter, men heter det: «når man tar i betraktning at Hoaas er den eneste som tør sette slike tanker på trykk i dagens Norge med 'pressefrihet' og liberalradikal sensur overfor annerledes tenkende, da er en slik kritikk mindre vesentlig.» Hoaas er, sies det «et velkomment — og viktig — korrektiv til dagens ensrettede og smalsporete massemedia.»

Er det ungdom som søker kontakt med NUF, så er adressen postboks 5331/Majorstua, Oslo 3.

Tannlege
MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

Skorzeny spøker fremdeles i jøssinghodene

Nå fremstilles han som den store våpenhandler som stadig «lever av krig»

En av de virkelig eventyrlige figurer fra annen verdenskrig er mannen som bl. a. befridde Mussolini, østerrikeren, SS-Standartenführer Otto Skorzeny, som nå er bosatt i Spania. Han ble frikjent ved en seierherrenes domstol for krigsforbrytelse, men da han senere ble fengslet av de nye tyske myndigheter og holdt innesperret uten at saken kom opp, meddelte han disse myndigheter at hvis det nå ikke ble fortgang med rettergangen ville han stikke av. Og det gjorde han da etter utløpet av den frist han satte.

Jøssinger av alle kategorier og i alle land har senere beskjeftiget seg med den eventyrlige SS-oberst som nå driver store forretninger fra Spania. Han gav dem et slikt sjokk under annen verdenskrig med sine utrolige bedrifter at han fortsatt spøker i deres tanker og sinn.

I de siste dager har man varmet opp stoffet og hetsen igjen med en eventyrlig beretning i norske aviser. I store overskrifter heter det nå at «Nazihelten Skorzeny lever stadig av krig.» Han «driver våpensalg over hele verden.» Disse fantasier fra skrekkens mørkekamre tør kanskje ha sin interesse og vi gjengir derfor noen av dem:

«Han bor i Madrid i en luksusleilighet og driver offisielt et eksport-importfirma som handler med motorsyklar. Uoffisielt, men ikke desto mindre i stor stil, selger han våpen til alle mulige opprørsbevegelser over alt på kloden.

Det var Otto Skorzeny som stod for leveransen av våpen fra Tsjekkoslovakia til den hemmelige irske hæren, IRA, som ble stoppet i Amsterdam.

Det finnes neppe en krig Skorzeny ikke leverer våpen til. Biafra er et noenlunde ferskt eksempel, og den berømte tyske leiesoldaten Rudolf Steiner er Skorzenys gode venn.

Våpnene kommer dels fra våpenlagre som nazistene skjulte rundt omkring i Europa under krigen (!), dels fra Odessa-eide (ODESSA = Organisation der ehemaligen SS-Angehörigen) fabrikker i Spania og Portugal. I 60-årene forsynte Skorzenys Odessa blant andre Nasers Egypt, den hemmelige franske fascisthær OAS og de sørtyrolske terroristene (!) i Alto Adigo med våpen.

Grunnen til at IRA i Nord-Irland forsynes med våpen, er antagelig at Odessa helst vil ha noe bortimot borgerkrig for å stimulere ytterliggående høyrekrefter i Storbritannia (!)

En annen god venn og beskytter er den argentinske eksdiktatoren Juan Peron. Da Peron hadde makten i Argentina, lot han 7 000 etter søkte tyske krigsforbrytere bli argentinske statsborgere. Peron og Skorzeny bor i den samme eiendommen i Madrid.

Skorzeny kjenner mange finansfolk i Vest-Tyskland og andre land i Vest-Europa. Kontakten med dem bunner i at hans kone er niese av Hitlers økonomiminister, finansgeniet dr. Hjalmar Schacht.

Blant andre av Odessas ledere er den tidligere Luftwaffe-offiseren Hans Ulrich Rudel og eks-SS-obersten Eugen Domann, som var Hitlers personlige agent i krigstidens Italia.

Man går ut fra at Skorzeny var med på det møtet ledende nazister holdt i Strassbourg den 10. august 1944 for å drøfte hvordan de skulle klare å unngå fangenskap og være i stand til å kjempe videre.

Denne høsten rykket de allierte mot Tyskland vestfra, og den røde hær kom fra øst. Resultatet av dette møtet var at en sum på over 4 milliarder norske kroner ble satt inn på hemmelige konti i banker i Sveits, Portugal, Spania, Argentina og Tyrkia. Det er ved hjelp av disse pengene at Skorzeny finansierer sin verdensomspennende organisasjon.

Ifølge Milano-avisen Il Giorno disponerer organisasjon (Forts. side 7)

Skorzeny fotografert for noen år siden.

Arminius:

Er østpolitikken Brandts eller Wehners? Krigsforbryteren Churchill

Og hva er det for et spill den tidligere sovjetagent Herbert Wehner nå driver?

Willy Brandt

Det man kaller Brandts østpolitikk har, eller kanskje rettere kan ha visse andre aspekter enn de som trer frem i dagen og de som en servil norsk presse legger i den. Vi skriver servil norsk presse fordi det er rent utrolig hvor god presse denne «halve nordmann», Arbeiderpartiets protesje fra tredveårene, mannen som under en pågående krig vendte seg mot sitt fedreland av politiske grunner, har. De siamesiske tvillinger Arbeiderpartiet og Høyre ga ham da også «fredsprisen».

Og ser man videre på det, så er det faktisk Willy Brandts politiske syn som mere og mere har blitt norsk utenrikspolitikk også. Tidligere hang vi jo i halen først og fremst på England, men nå er det Willy Brandt og hans Vest-Tyskland som dominerer.

Willy Brandts østpolitikk har vært fremstillet som en ekte avspenningspolitikk, som en brobygging mellom øst og vest, og ut fra et slikt syn er det klart at hans politikk rent sikkerhetsmessig kan være en fordel for det lille Norge som ligger midt mellom de to stormaktsgrupperinger.

Herbert Wehner — mannen bak den farlige «østpolitikken», Stalins gamle medarbeider.

Men — man har vel ikke ut fra slike håpefulle drømmer om billig sikkerhet lov til å se bort fra andre og dystre sider av det som kalles Brandts østpolitikk. Er det nemlig så sikkert at det hele ikke bare er unnfallenhetspolitik som åpner døren til Vest-Europa for sovjetisk infiltrasjon og derpå følgende utvidelse av Sovjets «interessessfære» på bekostning av det Rest-Europa hvorav vi også er en del?

Det er på det rene at Sovjetsamveldet idag har bruk for en såkalt «sikkerhetsavtale» med sikte på å fjerne USA's militære engasjement i Vest-Europa. Dette vil naturligvis by på store strate-

giske fordeler for Sovjetsamveldet, fordi det vil ta USA katastrofal lang tid å engasjere seg militært i Europa igjen i et senere påkommende tilfelle — noe begge verdenskriger bærer klart bud om — mens det for Sovjet ingen betydning vil ha om det trekker sine tropper bak egne grenser. Det vil likevel komme tidsnok frem til å avgjøre det hele før USA da kan gripe inn.

En annen side av saken er, som vi før har nevnt, at Sovjet før det har gjort opp med Kina gjerne vil ha ryggen fri bak jernteppet, først og fremst for å kunne ordne

(Forts. side 8)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvorav dette er artikkel nr. 25

Vår spesielle medarbeider G.K. skriver her om Mordet på frk. Elsa Kristoffersen

II.

Det ble besluttet å gjøre kort prosess, og en av karene brukte en totenschläger. Men da han slo, fält kulen ut, slik at slagene ikke hadde noen virkning. E.K. skrek vilt av smerte og redsel, men ved trusel fikk de offeret stille igjen.

A holdt hodet hennes fast, mens C dro pistolen (med lyddemper) og skjøt henne gjennom tinningen. Dermed var det hele øyeblikkelig over. Da det viste seg at døden var inntrådt momentant, kastet de liket over rekkverket og ned i elven. Klokken var da omtrent 3 om morgenen den 8. desember.

Ved forhørene innrømmet de som ble tatt at det var begått enkelte små regitekniske feil, som f. eks. at man ikke hadde sørget for å ha en sekk for hånden til å stappe liket ned i, men det ble forklart med at det hadde vært meget å gjøre den siste tiden — nattevåk og lite mat. Derfor sviktet den menneskelige faktor ved dette tilfelle!

Det ble funnet et brev hvori det sto: «Vi kan ikke si oss udelt fornøyd med aksjonen mot frk. Elsa Kristoffersen. Opplegget var skreddersydd, men nervene sviktet på to av aksjonsmen-

nene. At det siden viste seg at kvinnen var uskyldig, gjorde ingenting til eller fra; for, som aksjon betraktet, var den ypperlig trening».

En av de skyldige uttalte ved forhørene at han hadde fått sin utdanning i håndverket i England og var blitt sloppet ned i fallskjerm fra et fly i nærheten av Oslo. Han satte seg straks i forbindelse med en del personer som han hadde fått oppgitt i England og begynte å planlegge forbrytelsene. Disse skulle settes i gang på nærmere ordre fra London, og denne ordre mottok de 5. desember pr. radio. Alle rede dagen etter gikk man løs på E.K.-affæren. Mordet på den forsvarsløse kvinnen var dessuten bare et ledd i en større likvidasjonsserie. Papirer som ble funnet i et hus som var benyttet av denne mordergjengen, viste at en liste på over 30 — tredve — NS-medlemmer som var utpekt som mordoffer i tiden januar—april 1944.

Grunnen til den store publisitet som ble E.K.-affæren til del, var at man her fikk tak i et stort bevismateriale. Et eksempel fra denne listen er den gamle mannen i Oslo, far til tre frontkjempere.

(Forts. side 7)

OLE NILSEN:

Krigsforbryteren Churchill

I årene etter frigjøringen mente de fleste nordmenn at Winston Churchill var menneskehetens velgjører. De trodde fullt og fast at han hadde reddet verden fra undertrykkelse og slaveri, og at han hadde sikret Jordens folk frihet. Man kunne ikke tenke seg en større frihetskjemper. Churchill ble derfor dyrket og tilbedt som en gud.

I dag virker en slik vurdering helt vanvittig, særlig når man vet hva Churchill gjorde på Jalta-konferansen i 1945. Sammen med Roosevelt solgte han befolkningen i Øst-Europa som slaver til Stalin. Hvordan noen kan mene at en slavehandler er en frihetskjemper, det er meg en gåte.

Churchill ble til og med foreslått som kandidat til Nobels fredspris. En umuligere kandidat har neppe vært på tale til denne høye utmerkelse. Churchill elsket absolutt ikke fred, han elsket å føre krig. For ham var krig en spennende hasard. Et ord som **spillegalskap** passer godt på Churchills virksomhet i de to verdenskriger. Han nød dette store spillet, for han var fullstendig blottet for skrupler. Han ofret gladelig millioner av mennesker for **spillet**s skyld.

I den første verdenskrig sendte han med fullt overlegg den engelske kjempedamperen «Lusitania» i døden. Hensikten var å sjokkbehandle USA til å erklære Tyskland krig. Som marineminister kunne Churchill gi ordre om kurs og hastighet til «Lusitania» når den krysset Atlanteren, og på dødssturen dirigerte han den til et område hvor tyske U-båter var observert. For å gjøre det lettere for tyskerne å torpedere kjempeskibet, ga han ordre til «Lusitania» om å redusere farten da skipet nærmet seg faresonen. Det var derfor umulig for tyskerne å bomme. Hundrevis av mennesker mistet livet da «Lusitania» sank, blant dem var et stort antall kvinner og barn. Amerikanerne ble så forbitret over senkningen at de senere erklærte Tyskland krig. De ante naturligvis intet om Churchills utrolige kynisme, og han selv røpet selvfølgelig ingen ting. Denne utspekulerte kjelt-ringstrek var hans mesterstykke i krigen 1914—18.

Men også i den annen verdenskrig forårsaket Churchill fryktelige ulykker på grunn av sin spillegalskap. Bl. a. iverksatte han mineutleggingen i norske farvann i 1940, noe som resulterte i tysk okkupasjon av

Norge. Som de fleste engelskmenn på den tid hatet også Churchill Norge på grunn av Roald Amundsen. Derfor kan det ha vært med en viss skadefryd han ofret oss til tyskerne, som en passende hevn for Robert Scott. Karakteristisk for Churchills forakt for Norge var det spottende dekknavn han ga mineutleggingen. Operasjon Wilfred kalte han den. Navnet Wilfred har i denne forbindelse omtrent samme betydning som Blomster-Ole.

Men Churchill var fremdeles ikke ferdig med oss etter operasjon Blomster-Ole. Det var nemlig viktig for de allierte å binde flest mulig tyske soldater i Norge, og Churchill oppmuntret derfor uvitende norske «patrioter» til tåpelige sabotasjehandlingar på norsk jord. Disse handlinger forkortet ikke krigen med et eneste minutt, men påførte bare sivilbefolkningen unødige lidelser. Selv ikke den berømtelige «tungtvannssaksjonen» påvirket krigen det ringeste, jfr. USA-general Leslie Groves bok: Now it can be told. — Sabotasjen gjorde bare tyskerne rasende, slik Churchill hadde forutsett. De tok grundig hevn ved å henrette norske borgere. Dette ble nordmenn forbitret over, og hevnet seg på tyskerne med nye aksjoner. Tyskerne besvarte dette med å skyte flere av våre landsmenn. Det utløste enda mere sabotasje. Resultatet ble i neste omgang et skred av nye henrettelser, som igjen utløste ytterligere sabotasje osv. til det hele endte i en fryktelig spiral av sabotasjehandlingar og henrettelser i stadig økende omfang.

Sik foregikk det i sterkt forenklet resymé. For å mestre situasjonen måtte tyskerne stasjonere langt flere tropper i Norge enn egentlig beregnet. Deres offensive slagkraft på de store krigs-

(Forts. side 6)

Churchill — — —

(Forts. fra side 5)

skueplasser led under det. — Og Churchill hadde gjort et nytt og mesterlig djevlsk trekk. Men bare de færreste nordmenn har gjennomskuet et djevlskapen.

I denne sammenheng skal det ikke glemmes at Høyesterett i 1948 frikjente de fire tyskere som hadde ansvaret for henrettelsene i Norge. Sjefsbeddelen Oscar Hans og de tre standrettsdommere Latza, Regis og Kehr ble alle frikjent, tiltross for at ingen av dem benektet sine gjerninger.

Churchill ble også skyld i Polens ulykke. Under hele krigen narret han polakkene med falske løfter om frihet for Polen. Et særlig sterkt løfte ga han under en sangkonsert i august 1941, da han sang salmer på slagskipet «Prince of Wales». Konserten ble gitt til ære for Atlanterhavserklæringen om De fire friheter. Churchill sang ikke bare solo, men også flere duetter med USA's president Roosevelt, som hadde reist helt fra Amerika for å synge salmer på slagskipet. Jeg vet ikke hvor mange salmevers herrene sang under kjempekanonene (kaliber ca. 360 mm) — men det er ihvertfall sikkert at Churchill og hans dumme venn senket Atlanterhavserklæringen på havets bunn like etter den siste salmen. — Erklæringen hadde fortjent en bedre skjebne, for den gjorde et sympatisk inntrykk i de korte timene den levte.

Dessverre trodde polakkene på Churchills løfter om frihet, og det ble en katastrofe for dem. Churchill brøt nemlig alle sine løfter til Polen. I 1943 lot han den polske statsminister myrde, etter at Sikorsky hadde kommet med nærgående spørsmål om Polens fremtid. Og på Jalta-konferansen to år senere solgte han hele den polske befolkning som slaver til Stalin. Det var da han brukte uttrykket «den polske gås» om Polen.

Churchill solgte også de fleste andre øst-europeiske land til Stalin ved samme anledning. Han avsluttet handelen i beste forståelse med Roosevelt, som likeledes hadde innfunnet seg i Jalta — ikke for å synge salmer med sin klangfulle tenor — men for å selge ting han absolutt ikke eiet. Han var nesten ivrigere enn Churchill til å selge Øst-Europa. De to salmesangere solgte ialt ca. 60 millioner europeere som slaver til alle tiders største masse-morder. De besluttet videre å forære øygruppen Kurilene til Sovjet, så snart Japan var ned-

kjempet. Dessuten ga de Sovjet råderett over kinesiske jernbaner i Øst- og Sør-Mandsjuria, uten å ha innhentet kinesisk samtykke. Men Roosevelt lovet å fikse kineserne hvis de laget bråk. — Alt dette var betalingen for sovjetisk deltakelse i krigen mot Japan. Churchill og hans venn ga også den overlykkelige Stalin tillatelse til å trekke ned Jernteppet, slik at han kunne omdanne Øst-Europa til en eneste stor konsentrasjonsleir.

Når jeg så tilføyer at bombingen av kulturbyen Dresden skjedde etter Churchills uttrykkelige ønske — for å imponere Stalin — da har vi et ganske tydelig portrett av krigsforbryteren Churchill. Bombingen fant sted om trent et døgn etter Jalta-konferansens avslutning. Nærmere 400 000 miste livet til ære for Stalin i fosforbålet i Dresden. Mange av ofrene løp omkring som levende fakler i gatene, og fikk en til å trekke sammenligning mellom Churchill og keiser Nero. Den romerske keiser kom godt fra den sammenligningen, for historien kan ikke berette at Nero tendte fyr på fødende kvinner.

Det norske språk blir merkelig fattig når en skal beskrive Winston Churchills redselsfulle krigsforbrytelser.

Men de «gode» nordmenn kunne ikke oppdage noen feil hos ham. Uansett hva Churchill gjorde, så var det vidunderlig og riktig alt sammen. Det var fullstendig eventyret om Gudbrand i Lia om igjen. Noen år etter frigjøringen inviterte ledende nordmenn Churchill til Oslo for å hylde ham. Han skulle kreeres til æresdoktor ved Universitetet som belønning for sin innsats for menneskehetens frelse og for frihetens sak. — De «gode» nordmenn husket ikke at han hadde ofret oss til tyskerne under operasjon Blomster-Ole, og at han senere solgte Øst-Europa til Stalin. De mente at Churchill var edel, guddommelig og genial. Derfor skulle han feires, og det grundig. Og Churchill var ikke den som sa nei til å bli æresdoktor, selv om det var i Molboland.

En maidag i 1948 kom han med fly til Fornebu sammen med sin kone. — Da flyet landet, brøt det løs en tusenstemmig jubel så overveldende at motorduren fullstendig druknet i ropene — skrev en avis henført. Jubelen ble ikke mindre da slavehandleren steg ut av flyet — fet, og forspist. Gledeshylene og begeistring fra et hav av brøleaper feiet over plasset som en orkan. Kong

Haakon sto med blottet hode og bukket ærbødig for Churchill. Krigsforbryteren hengte på seg sitt feteste smil og blottet sine tenner mens han lot Folkekongen og gullfasanene beføle sin nakne høyre hånd. Derefter steg Sikorskys morder inn i Haakons bil og begynte sitt triumftog til Slottet. Overalt var det svart av «gode» nordmenn. De sto som sild på fortâuene, de hang som drueklaser i trærne, og de produserte hyl som verden ikke hadde hørt siden Java-mannens dager. Av og til gjorde Churchill V-tegn til folkemassene, dvs. han løftet en arm i været og sprikte uanstendig med to fingre. Hvis jeg hadde gjort det samme tegn til min frøken i småskolen, da hadde jeg sikkert fått en smellende ørefik i belønning. Men folk i gatene og folk i trærne hylte i vanvittig begeistring for slavehandlerens fakter og geberder. En gang må Churchill ha sagt noe morsomt, kanskje noe underfundig, for plutselig begynte Folkekongen å knekke. Også for Haakon var det en stor dag. Han virket fornøyd med den velkomst hans trofaste kloakkrør ga Churchill, og kanskje gledet han seg til turen opp Slottsbakken, for der skulle Churchill få høre virkelige hyl. I Slottsbakken sto nemlig eliten av Norges profesjonelle brøleaper, og de skuffet aldri sin elskede Folkekonge. Da de åpnet kjeften var det som å høre en million griser bli stukket samtidig. Det var selve begeistringens orgasme.

Når man leser Oslo-avisenes henførte skildringer av begivenheten, får man uvilkarlig det inntrykk at det dreiet seg om Jesu gjenskap. Men det var det altså ikke. Jeg lar Aftenposten berette: — Klokken 16,05 hørtes på Slottsbakken det første bølgende hyllestekko fra Karl Johan, en svær ouverture til det mektige crescendo som skulle følge. Vi så hvordan mengden klapet sammen bak bilen og stormet oppover, hvis en kompakt masse overhodet er i stand til å storme. Og i spissen for denne massen så vi HAN i Kongens bil, stø som klippen ved Dover og lysende som dem. — Det var som om grunnen under oss gnyet under jubelropene. «Winnie, good old Winnie» skrek noen. «Jolly good fellow» skrek andre. Men storparten skrek bare et langt og uartikulert a-a-a-a-a-a-a. Så stormet mengden som seg hør og bør opp mot Slottsbalkongen, og etter bølger av øredøvende hyllestrop ble døren til balkongen endelig åpnet. Ingen viste seg. Men

etter taktfaste rop «Churchill, Churchill, Churchill» kom han til syne, fulgt av Kongen, Kronprinsen og sin frue. Med hånden løftet til V-tegn hilste han mengden, som ganske enkelt mistet all norsk reserverthet, og spontant ga uttrykk for åtte års forventninger og åtte års massivt lagret takknemlighet. Ovasjonen steg i mektige bølger opp mot balkongen. — Men klimaks nåddes først da han åpnet sine korte armer og slo dem ut der han sto, og bokstavelig talt tok landet og oss alle i sin favn. Grenseløs jubel var takken han fikk —. Slik beskrev Aftenposten den store stund.

Omsider ble slavehandleren trett av å fekte med armene à la Toscanini, og han forsvant inn i Slottet hvor han ble pyntet som et juletre med Storkors av St. Olavs orden. — Og folkemengden bega seg ned mot Karl Johan, henrykt over intermessoen på Slottsbalkongen, og villt betatt av hele personen — fortalte Aftenposten tilslutt.

Slik mottok de «gode» nordmenn sin store helt. Oslo hadde fullstendig Churchilldilla. I mange butikkvinduere ble det utstilt store bilder av krigsforbryteren. Bulldog-fjeset hans lyste i møte mellom skinker og svinekotteletter, bibler og dameundertøy, guloster og mordvåpen. Når han selv viste seg ute blant folk, hadde han alltid en svær sigar i kjeften. Han pattet like hengivent på den som en baby på sin mors bryst. Hver gang han slengte fra seg en sigarstump, kastet nordmenn seg over den som bikkjer om et bein. De sloss så fillene føyk for å sikre seg sigarstumper som HAN hadde fuktet med sitt spytt. Man risikerte gjerne sin beste dress for et så dyrebart relikvie.

Høydepunktet under Churchill-feiringen fant sted i Aulæen, hvor Sikorskys morder ble kreert til æresdoktor og iført en norsk dustelue. Avisene fortalte at kremen av Norges åndselite var tilstede. Endel av denne krem var flere snes åreforkalkede profesorer som var blitt pakket ut av møllposene sine for å sitte ringside under showet. Disse herrer var fullstendig tussete av henrykkelse over å se Churchill. De minnet om en flokk siklende kuer som stirret på et høylas. Noen av dem var så rørt at snørr og tårer rant. Den alminnelige mening var at Churchill virket edel og guddommelig. Men det var ikke mitt inntrykk. Dessverre sang han ingen salmer i Oslo. Og jeg som hadde gledet meg slik til det.

Når man tenker på Churchills forferdelige krigsfor-

brytelser, da virker det uhyggelig at 98 % av Norges befolkning betraktet ham som en gud, og nesten logret halen av seg for hans skyld. Forsto de virkelig ikke hva Churchill hadde gjort? Brukte de hodene sine bare som grautmaskiner og hattestativ?

Det sies at det er en grense for alt her på Jorden, men denne regel kan ikke gjelde for jøssingenes dumhet. Den kan åpenbart sammenlignes med universet som også er uten grenser.

Ole Nilsen

Skorzeny —

(Forts. fra side 4.)

nen også gullbarrer, kunstskatter og stjålne smykker, som siden krigen har ligget skjult i en hule tett ved den sør-tyrolske byen Meran. (!)

Odessas opprinnelige formål var å hjelpe stor-nazistene med å flykte fra det slagne Tyskland til pro-nazistiske land i Sør-Amerika. Dr. Simon Wiesenthal i Wien, som har viet sitt liv til å bekjempe ny-nazismen, påstår at Skorzeny og 250 av hans agenter utførte denne oppgaven ved først å bringe krigsforbryterne til havnebyen Bari i Sør-Italia gjennom Sør-Tyrol. I Bari, forteller Wiesenthal, ble de holdt skjult en tid i et munkeloster før de fortsatte med skip til Sør-Amerika.

Wiesenthal mener at blant dem som ble hjulpet til å flykte på denne måten, var Hitlers stedfortreder Martin Bormann, utryddelseslegen dr. Josef Mengele og Adolf Eichmann. Krigsforbryterne skal leve en luksuriøs tilværelse i Sør-Amerika for de veldige pengesummene de får fra Odessa. Noen av dem bestyrer Odessa-eide firmaer.

Organisasjonen har sitt eget etterretningsvesen. Særlig venstreorienterte aviser hevder at dette etterretningsvesenet av og til samarbeider med det vest-tyske etterretningsvesenet og det amerikanske CIA når det dreier seg om spionasje i kommunistiske land.»

For fullstendighets skyld bør det vel tilføyes at denne fantasifulle beretning er skrevet av en mann ved navn Levinsen, tydeligvis en kollega av Wiesenthal, zionisten som fremdeles driver lønnsom klappjakt på avdøde Martin Bormann. Men det kan som nevnt innledningsvis være av interesse å se hva som spøker i hjerne-ene også hos disse uforbederlige med skrekknevrose fra dengang.

Hva sannheten om Skorzeny angår, kan vi bare henvise til hans egen livsskildring.

Likvideringene — —

(Forts. fra side 5)

Hans eneste forbrytelse —. Denne mannen ble klubbet i hjel med en trestokk i sin egen entré. Det er grunn til å tro at det var folk fra samme organisasjon som sto bak denne udåden.

I E.K.-affæren ble en hushjelp ført som vitne.

Hun forklarte at hun etter middag var alene hjemme i leiligheten da det ringte på døren. Hun åpnet og utenfor stod to menn, som oppgav å komme fra Oslo lysverker for å etterse det elektriske anlegg. De undersøkte også lystavlen på en meget tilforlåtelig måte. Akkurat slik som man pleier å gjøre det, sa hushjelpen. Under dette arbeid begynte de imidlertid å utspørre henne om det var skytevåpen i huset, og kom også med andre spørsmål som etter hvert gjorde henne mistenksom. Hun forsøkte da å gjøre anskrik, men ble brutalt stoppet av de to forbrytere, som trakk fram et lommeklokke, vetet det med en væske de hadde i en flaske, og så husker jeg ikke mer, sa den unge damen.

Det ble opplyst at hun ble funnet bedøvet med eter, men at hun for øvrig slapp fra affæren med et blått øye.

Jeg vil nå gå over til kildene til denne historien. Av visse grunner angir jeg ikke journalnummer på obduksjonsrapporten, men nøyer meg med å sitere fra den norske oversettelsen.

Den konkluderer med å påvise 7 forskjellige lesjoner som alle ville ha medført døden.

«Skadenes plassering, og den voldsomhet hvormed de er utført, beviser at utøverne av mordet befant seg i psykisk tilstand som ikke kunne betegnes som normal.

Nummereringen av skadene, etter graden av de følger disse måtte ha hatt for offeret, blir følgende:

1. Skutt gjennom tinningen, skrått ovenfra. Kulen gikk ut gjennom kjeven og splintret denne. Den-

Og det er ikke bare Skorzeny det gjelder. Innledningsvis heter det således i nevnte artikkel at «Fredsslutningen i 1945 innebar slett ikke nazismens eller fascismens endeligt. Italia har et stort fascistisk parti, og den greske oberstjuntaen kommer svært nær denne betegnelsen (Tenkte vi det ikke!) Ut over dette forekommer nazismen i dag bare som småorganisasjoner. At de er små, betyr likevel ikke at de er svake.»

ne skaden er den absolutte dødsårsak.

2. Veldige lesjoner i magen etter spark av tunge støvler.
3. Svære skader i munn- og hakeparti, som ikke skyldes skudd, men spark.
4. Det ene øye er kunst, som om det skulle være trykket ut.
5. Tre brudd på hjerneskalen. Skyldes slag med en tung, ikke kantet gjenstand.
- 6 og 7 var nakke- og rygg-hvirvelbrudd; noe som kom av fallet mot hardt underlag.» (isen)

Det skulle ikke være nødvendig å kommentere disse punktene; særskilt ikke når en tenker på den kalde følelsesløshet de skyldige viste under forhørene. Forklaringen på den nesten utrolige kynisme som ble vist, finnes i det som kan kalles «EKSAMEN MORD»!

Jeg har selv lest igjennom og tatt avskrift av 5 forskjellige besvarelser på spørsmålet: «Hvorledes likvidere en mann som aldri forlater sin bolig?»

Nr. 1.

«Få tak i opplysninger forkledd som arbeider fra elektrisitetsverket. Elektrisk anlegg i huset blir undersøkt. Mannen blir stadig spurt hvor de forskjellige kontakter, brytere osv. finnes da det er nødvendig å ha mannen ved siden av seg for at en samtale kan komme i gang. Talen føres slik at man får greie på om han bor alene, hvordan han lever, om han har mange besøk osv. Støter du under inspeksjonen på et kjøleskap, undersøkk dette. Her kan det f. eks. stå en flaske tran. Si da at strømtilførselen til kjøleskapet er mangelfull. Be ofret om å gå ut og sjalte ut hovedsikringen. I neste øyeblikk trekker du fram en giftflaske, tømmer innholdet i tranflasken og det hele er gjort.

Er tran eller saft ikke til stede, kan ofret ikke likvideres med gift, og inspeksjonen blir foreløpig avsluttet. Du kommer tilbake noen dager senere i samme forkledning og kan da slå fast om han er alene. Til fastsatt tid kommer et postbud og ringer en kort og en lang tone, han bringer et brev. Opphold deg da i korridoren med en kniv. Når offeret vil åpne døren, springer du på ham bakfra, griper ham om strupen og brenner nakken på ham. Mannen skaffes unna i en kasse, og av to flyttemenn.

I første alternativ trengs

bare en flaske gift og diverse elektrisk materiell. — I det annet tilfelle du selv, en kulle, postbud og kniv hvis nakkegrepet mislykkes og en kamp skulle oppstå, folk for transporten, en kasse, bæremidler og lastebil.»

Nr. 2:

«Finne ut om han er alene og i tilfelle når. Ta med en hjelper. Utrustning: Pistol, «fektekniv», giften u. med tilbehør. Komme som elektriker — under reparasjon finne høve til å slå offeret til jorden. Bruke u-giften. På forhånd stå i forbindelse med folk med lastebil. Legge offeret i en kasse og få ham i vognen. Han blir kjørt til sjøen, og når alle papirer og klær er fjernet og tenne gjort ukjennelige, blir han senket i vannet. Avgi rapport.»

Nr. 3:

«I et slikt tilfelle kan man likvidere mannen ved direkte aksjon forkledd for eks. som representant fra leiekontrollen, fra vannverket eller elektrisitetsverket. Det beste er å komme fra leiekontrollen, for da kan flere personer delta. De må være forsynt med nødvendige papirer, helst slike som lett vekker tillit. De foretar oppmåling av leiligheten, snakker om utbedring osv. De kan ta seg en del tid for ikke å vekke mistanke. Den ene kan oppholde ham i stuen, den andre kan arbeide i nærheten. Han plasserer den nødvendige mengde av q-giften i maten han vet offeret vil spise. Seinere kan de andre rolig forsvinne.»

Nr. 4:

«Det forutsettes at offeret får varer fra forretningen to ganger i uken — men budet må sette varene i korridoren, da han er mistroisk. Mannen har telefon. PLAN: Finne ut når visergutten setter fra seg varene. Jeg vil gå like før ham og stanse en etasje lenger oppe. Når varene, for eksempel en melkeflaske er stilt på plass, vil jeg gi en mann utenfor leiegården et signal. Denne må da ringe til offeret og holde ham ved telefonen, slik at varene blir stående minst tre minutter foran døren. Så vil jeg dryppe noe gift ned i flasken, for eks. to piller knock out, oppløst i en ampulle. Kapslene må forsiktig fjernes og settes på igjen. Deretter vil jeg forsvinne ned trappen. For å finne ut om mannen er bevisstløs vil jeg ringe på i hans bolig.

Når han ikke svarer, går jeg ut fra at han er bevisstløs. Jeg bryter da opp døren, slik som jeg har lært. Som

sikkerhetsforholdsregel kan vi bryte telefonforbindelsen etter den første telefonsamtalen mens varene ennå står foran døren, da kan han ikke tilkalle hjelp når han merker virkningen av giften. Vi kan slå fast om han er bevisstløs ved å ringe på døren. Når vi har brutt opp døren, legger vi ham i en kasse, som vi har skaffet til dette formål, og bærer ham så inn i en bil. Der kan vi, hvis vi vil, gi ham en u-sprøyte. Etter at vi har kjørt ham utenfor byen, så fjernes alle kjenningsmerker, gebiss, gullplomber, ringer, initialer på tøy osv. Legger ham i en sekk, åpner magen og legger noe tungt ved siden, f. eks. jernstykker, og senker ham ned på dypt vann.

Arbeidet er utført og der til trengs to menn, en kasse, en bil, en tomsekk og noen jernstykker.»

Nr. 5:

«Først vil jeg slå fast når offeret er alene. Forkledd som postbud vil jeg oppsøke ham og slå ham ned, så snart han åpner døren. Så går jeg inn i leiligheten for å bruke u-giften på ham. Deretter forlater jeg ham. Noe seinere kommer to sjauere med en bil og henter ham i en kasse som vi kvelden i forvegen har stilt i kjellerganggangen. Disse kjører kassen til et sted hvor det gis høve til å senke ned offeret i vannet. Vi må få tak i en robåt og en stor sekk; vi åpner magen på ham, putter ham i sekken og fyller den med stein. Så ror vi langt ut og lar ham forsvinne. Deretter forsvinner vi så hurtig som mulig. I alle tilfelle skaffer vi oss et alibi. Det trengs tre menn til jobben.»

Når det gjelder læreboken i gerillja; så gir den en fullstendig opplæring i alle former for slik «krigføring», uansett hvem det går utover. Men samtidig opplyser den ikke i det hele tatt om den folkerettslige side av saken. Franktirørene gis ingen orientering om at okkupanten har rett og plikt til å opprettholde ro og orden i det okkuperte område, med alle til rådighet stående midler. På denne måten ble altså hundrevis av staut ungdom sendt i døden. Etter fredsutbruddet ble de betegnet og feiret som de som ofret sitt unge liv og blod på ærens mark. Morderne blant disse, (de som overlevde) krodde seg som haner og skrøt av hvor store heltegjerninger de hadde øvet.

Til disse vil jeg si:

Dere tror dere sikre for Dommen, når så mange år har gått. Vit da, at dere bærer dommen og helvete med dere. Myrdede ektemenn, hustruer, sønner, døtre, — uskyldige myrdede mennes-

ker, krever dere til regnskap. Nemesis venter på dere. Dere er verre enn dyr, og mennesker kjennes ikke lenger ved dere!

Mine herrer! Hvordan kjennes det?

Vennlig hilsen G.K.

Pappa Ashton —

(forts. fra side 1)

jakt på sivile nordmenn på politisk grunnlag.

Det vi vil peke på her er at det var britene i egenskap av nye okkupanter i henhold til alliertavtalene som var ansvarlige for det som foregikk i Norge dengang, for arrestasjoner og mishandling. Og dette at det var regulære britiske soldater som, hjulpet av «en gruppe nordmenn», drev denne jakt på NS-folk understreker enn ytterligere dette at den tyske okkupasjon ble avløst av en ny. Det har vært hevdet at de nye britiske okkupanter kan unnskyldes for den ulovlige «jakt på quislinger», som var direkte folkerettsstridig, fordi de hadde så meget å bestille at de ikke holdt sine norske hjelpere i ørene og hadde for stor tiltro til deres lovlighet. Imidlertid viser altså den britiske kapteins beretning at det nok ikke var slik det forholdt seg. Britene deltok selv aktivt som okkupasjonsstropper i ulovlighetene.

Tyskerne har vært kritisert for uregelmessigheter og folkerettsbrudd under okkupasjonen fordi de gikk hårdt frem mot motstandere som var en fare for den ro og orden okkupanten pliktet å opprettholde. Men hva skal man da si om britene som gikk løs på sivile nordmenn bare fordi de hadde tilhørt et politisk parti og som utleverte dem til norske jøssingers forgodtbefinnende, til ulovlig rettergang, til dødsstraff og til mishandling?

Vi kan forstå «Pappa Ashton» når han karakteriserer sin medvirkning i dette som «en av de verste menneskelige oppgaver jeg har hatt i mitt liv.» Men britene har jo en spesialrett til å begå skurkestreker: Right or wrong, my country!

*

NS-SAMLING TIL SALU!

Uniform, mössa, hjälm, flaggor, medaljer och andra original-dokument från II. Världskriget säljes til högstbjudande.

Oscar J. Pfaus, Box 151, 351 04 Växjö 1, Sverige

Er østpolitikken - -

(Forts. fra side 5)

opp med vaklende stater der, såsom Jugoslavia og Romania, og dernest i tilfelle et virkelig militært sammenstøt med Kina.

Og så kan man spørre: Hvilket spill er det egentlig Willy Brandt her spiller? Det er jo i denne forbindelse ikke til å unngå å minnes Willy Brandts svært røde fortid og hans åpenbare kommunistiske synspunkter dengang iallfall. Og dessuten: Er det nå i virkeligheten Willy Brandts politikk og Willy Brandts eventuelle spill? Eller er det kanskje heller den sterke mann bak Brandt, Herbert Wehners, hvis fortid som kjent er enda rødere enn Brandts og som er leder for det sosialdemokratiske parti.

Selv har Wehner gjort hva han kunne for å slette ut sporene etter sin høyst tvilsomme fortid. I håndboken for den tyske Bundestag 1970 har han selv forfattet dette om sitt levnetsløp:

«Politisk aktiv siden 1923. Fagforeningsmedlem 1924. Medlem av den sachsiske landdag 1930—1933. I 1933 virksom på sentralt sted i motstandsbevegelsen, politisk forfulgt. I 1935 emigrasjon. På grunn av fortsatt forbindelse med motstandsbevegelsen i Tyskland under krigen gjentatte ganger arrestert i utlandet og internert.»

En får vel si at dette er en svært rose malt skildring av virkeligheten. Wehner var nemlig utelukkende virksom for kommunistene som Stalins tro tjener. Han startet som anarkist, men gikk allerede i 1927 inn i det kommunistiske parti. Det var som representant for kommunistene han satt i den sachsiske landdag fra 1930 og samtidig hørte han til partiets ledende funksjonærer. Han gjorde seg spesielt bemerket ved kommunistisk infiltrasjon av fagbevegelsen. Han satt heller ikke i landdagen lenger enn til 1931, da han ble kalt til det kommunistiske hovedkvarter i Berlin og ble personlig sekretær for formannen Ernst Thälmann.

Da så det kommunistiske parti ble forbudt virket Wehner ingenlunde for den demokratiske motstandsbevegelse slik han foregir idag. Han bygget derimot opp det kommunistiske etterretnings- og sabotasjeapparat og organiserte tilsvarende agentsentraler i Danmark, Belgia, Nederland, Frankrike, Tsjekkoslovakia og i Saarområdet. I 1934 forsøkte han gjennom dannelsen av en «folkefront» å få Saarområdet utskilt fra Tyskland. Allerede i 1935 dro

ET GODT ARGUMENT

mot EEC har Høyrepresen faktisk levert, iallfall når det gjelder tidligere NS-folks og andre nasjonale menneskers innstilling til saken. Nå trykker for eksempel det utrolige AFTENPOSTEN den gamle rabulist Sverre Løberg til sitt meget nasjonale bryst. Han har gjort Høyre en ny glede i tillegg til den tidlige-

re innsats i forbindelse med urettsoppgjøret. Der gikk alle og trodde at Sverre Løberg var motstander av EEC, og så viser det seg altså at han er enig med regjeringen. Vi finner det langt fra forbausende!

NORSKE JØSSINGER

kommer ellers i godt selskap hvis Norge kommer med i

Wehner så til Sovjetsamveldet og arbeidet der i nær kontakt med Komintern-sjefen Dimitroff.

I 1941 ble Wehner sendt til Stockholm for derfra å bygge opp et sovjetisk agentnett i Tyskland. Allerede året etter ble han imidlertid arrestert av det svenske politi og dømt til 1 års tukthus for spionasje til fordel for Sovjetsamveldet. Innesperret var han ialt to og et halvt år.

Da saken mot ham kom opp i Stockholm prisga han uten skrupler sine medarbeidere, noe som førte til at han ble utstøtt av det kommunistiske parti «på grunn av ikke å ha gjennomført partivedtak, på grunn av angiveri og på grunn av skjodesløst og partiskadelig forhold.»

Det var da Wehner i navnet ble sosialdemokrat, mannen som i 1941 forfattet og lot spre i Tyskland dette opprop med forherligelse av den røde hær:

«Folk i Westfalen og Rheinland! Arbeidere! Alltid har du lovet høytidelig ikke å kjempe mot Sovjetsamveldet! Hold ditt ord. Yd derfor verdens dårligste kvalitetsarbeide og arbeid langsomt. Arbeider! Alle hjul stanser når din sterke arm vil det! Sørg med alle sabotasjemidler og streiker for at Hitlers produksjon blir liggende nede. Ødelegg maskinene og vevstolene. Arbeider i rustningsindustrien: Hver blindgjenger er et slag mot Hitler og en hjelp for den røde hær. Følg dere som en vesentlig bestanddel av denne ærerike hær! Soldater! Skyt ikke på den røde hær. Løp over! Gjør ikke mange opphevelser med de reaksjonære og fascistiske offiserer. Vend våpnene! Deserter og dann mange geriljagrupper sammen med arbeiderne og bøndene i Sovjetsamveldet. Terroriser den tyske krigsmakt hvor dere kan. Gjør slutt på den meningsløse krig mot Sovjetsamveldet.»

Dette lyder ikke særlig bertryggende i dagens situasjon, med den brandtske eller kanskje rettere wehner-

ske østpolitikk. Skal Wehner rehabilitere seg med den?

For det er ikke bare Wehners fortid som er høyst tvilsom. Også hans senere virke er det megen mystikk omkring. Således het det i en serie om bundesnachricht-tjenesten, «Pullach intern», at det våren 1970 kom et skriv fra Sverige til etterretningstjenesten, hvorav det fremgikk at Herbert Wehner i sitt sommerhus i Sverige holdt høyst tvilsomme kontakter med personer som den svenske etterretningstjeneste kjente som ledende agenter eller funksjonærer i den sovjetiske etterretningstjeneste. Forfatteren, Zolling, nevner herunder bl. a. en general i KBG (Sovjets Secret Service).

Denne melding slo naturlig nok ned som en bombe i den tyske etterretningstjeneste, men på grunn av Wehners ledende stilling i parti og regjering bestemte man seg for intet å foreta med saken. Og «Spiegel» som trykket hele serien utelot avsnittet om Wehner. Da serien senere kom ut som bok var avsnittet omarbeidet og det ble understreket at man fant meldingen fra Sverige så «tåpelig» at man intet hensyn tok til den.

Imidlertid har det samme «Spiegel» bragt en annen interessant melding om Wehner og hans reputasjon i Sverige Det gjelder bladets nummer for 26. januar 1970, hvorav det fremgår at Wehner ved sin utreise fra Sverige ble grundig undersøkt av det svenske grensepoliti og av sikkerhetspolitiet. Bilens hans ble fullstendig endevendt. Da Wehner hevdet at dette var «gestapometoder» og spurte om hvorfor nettopp han i motsetning til andre reisende fikk denne behandling, fikk han intet svar. Hans injurier ble tørt besvart med at han i fremtiden burde forbli i utlandet. Når man tar i betraktning at dette skjedde i et land med sosialdemokratisk regjering med fraksjonsfører for det tyske broderpar-

EEC og portene slås opp for fri etableringsrett i Norge. Vi tenker da bl. a. på at Vest-Tysklands nest rikeste mann, Friedrich Flick, i ly av EEC nå holder på å bygge opp et stort europeisk våpenkonsern. Han har startet med å bli medeier i to nederlandske våpenfabrikker, noe som ikke vekker synderlig begeistring i nederlandske aviser, som skriver at de to fabrikker nå havner i «interesseområdet til en skremmende rik tysk krigsforbryter». Med dette siste siktes det til at den nå 88 år gamle Flick ble dømt til 7 års fengsel av seierherrene etter annen verdenskrig. Han slapp imidlertid raskt ut, slik stor kapitalister alltid gjør. Flick er kjent som en autoritær sjef for Flick-gruppen, som kontrollerer stålindustri, gruver og bilfabrikker i Vest-Tyskland. Og nå eter han seg altså inn i de andre EEC-land.

STORT OPPSTYR I JØDE-VERDEN

har det blitt etter at den 28. zionistkongress som ble holdt i Jerusalem vedtok et resolusjonsforslag som går ut på at alle organiserte zionister er forpliktet til å utvandre til Israel. Resolusjonen ble under sterk protest fra amerikanske zionistutsendinger vedtatt med 104 mot 92 stemmer. Hvorefter mange av delegatene marsjerte ut av salen i protest, mange av dem gråtende, heiter det i et telegram. Antallet organiserte zionister anslås å være 900 000, hvorav 650 000 er i USA og ca. 130 000 i Vest-Europa. Av disse er ca. 5 000 bosatt i Skandinavia. I telegrammet til DAGBLADET fra dets Jerusalem-korrespondent Oestermann, heter det: «Hvilken betydning avstemningen vil få, er uvisst. Den kan tenkes å bli innledningen til at Israel kanskje vil få flere amerikanske innvandrere, li-

ti, så kan man vel gå ut fra at det forelå rent spesielle grunner til mistanke — rent bortsett fra at Wehner jo tidligere var dømt i Sverige som agent for Komintern. Vi synes at alt dette, sammen med den åpenbare sovjetiske militære aktivitet, som lite stemmer med avspenning og fredelig sinnelag, gjør at man også her i landet bør se på Brandts østpolitikk med noe større skepsis.

kevel med den følge at størstedelen av de amerikanske jødene vil få mindre tilknytning til Israel.

OG SIDEN VI BESKJEFTIGER OSS

med zionismen og Israel, så kan det være på sin plass å nevne at forslaget til nytt statsbudsjett for det lille land Israel er på hele 25 milliarder kroner og vel tredjedelen av dette går til militære formål.

FN MOT NÜRNBERG-RETTERGANG?

Ministerpresidenten i den nye stat Bangla Desh, sjeik Rahman har foreslått at FN skal ordne med en krigsforbryterprosess mot de pakistanske ledere etter mønster av Nürnberg. Imidlertid har man bestemt avslått dette i FN-hovedkvarteret.

EGEN HVITLØKAVDELING?

På grunn av tiltagende utbredelse av hvitløkdufter i massetransportmidlene foreslår «Frankfurter Allgemeine» at man skal lage egne hvitløkavdelinger svarende til de nåværende spesielle avdelinger for røkere. Hvitløkinvasjonen skyldes først og fremst fremmedarbeiderne fra Balkan og enda lenger sørfra. Og duften vil vel bre seg til Norge hvis vi kommer med i EEC.

Den bøn, man mest forgæves bad, er nok den gamle: Gid jeg gad!

(Gruk av Piet Hein)

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:
Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—
Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo